

Доля несподівано примусила нас найвидку складати народню армію для оборони прав Українського народу і повернення йому землі. Доки не буде міцної народньої армії, доти земля не буде в руках народу. По нашому наказу народ став до зброї як один чоловік, але для армії треба не тільки людей та коней, а ще й харчів та фуражу (наші). Без харчів та фуражу армія не здатна до роботи. Заготовити запасу всього потрібного не було спроможности.

Отже до того часу, поки військовий уряд наладить, як слід, справу по стачання армії всякими харчами та фуражом, приписуємо всьому населенню околиць, де переводиться мобілізація, допомогти народній армії хто скільки зможе, всім, що треба для прокорму людей та коней, а саме: борошном, крупою, пшонам, печеним хлібом, салом олією, вапустою в головках, буряками, цибулею, картоплею і т. п. а особливо вівсом, ячменем та сіном.

Кожне село нехай усе це збере до своєї зборні (росправи) і по спискові передасть голові; сільський голова вкупі з списками, хто, що і скільки дав, повинен одправити у волость; волость зоставляє списки при собі, а припаси підводами, або залізницею мусить припровадити на мобілізаційний пункт і здати під росписку комендантові або кому він накаже.

За всі припаси волость повинна видати квитка, по яких гроші виплачено буде після ліквідації велико-поміщицьких маєтків та після одібрання од поміщиків незаконно взятої контрибуції вкупі з коштами на оплату всяких трат, які зроблено для скинення гетьмана й поміщицького правительства.

Догляд та роспорядок усією справою доручається місцевим народнім самоврядуванням.

Голова Директорії В. ВИННИЧЕНКО
Член-Секретарь АНДРІЄВСЬКИЙ